

emma

atenció a la gent gran

Núm. 8 / Desembre de 2010

Publicació Gratuïta

Avui parlem amb la
Soledad Zafon

Saber envellir és l'obra
mestre de saviesa

Atenció sanitària en residències
de gent gran... Atenció primària,
o assistència independent?

Coneguem millor
la Caterina Gallart i
en Martí Descamps

Les activitats de l'any i
l'excursió a Cantonigrós

El voluntariat

Un bon cosell: anem a nedar

Pensaments

Agraïment

Sabies que...

Mònica Rebollo. Directora de la Fundació Emma

Saber com envellir és l'obra mestra de saviesa

En l'antiguitat, i encara avui en les societats més primitives, la gent gran és el grup de poder; gràcies a l'experiència i a ser dipositaris de coneixement, són respectats, honorats i ocupen llocs importants per a la societat. A partir de la revolució industrial i de l'avenç tecnològic accelerat, els més grans van quedant relegats com a font de saber, però continuen essent una part fonamental per a la família i la societat.

La societat actual no disposa d'una cultura de la vellesa i no valorem aquesta etapa positivament, sinó com un període de decadència en què no es reconeix el gran mèrit d'haver recorregut un llarg camí. Actualment, i malauradament amb no poca freqüència, la vellesa es relaciona amb pèrdues, amb mals i dolors, es focalitza amb el dèficit físic, funcional o cognitiu. Tot això condiciona un sistema d'expectatives i creences que tenen un

fort impacte emocional en l'entorn. Tothom vol fer anys, però fa por fer-se vell. Moltes vegades hem sentit, "que negatiu que és fer-se gran"... però tots desitgem tenir una vida llarga i hi aspirem. El problema és que pensem en la vellesa prioritzant el component físic, i ens allunyem del concepte "vida" com a flux de matèria, energia i informació, segurament perquè les persones ens trobem més còmodes parlant de problemes físics que no pas sobre sentiments i emocions.

L'ésser humà té tendència a ser més feliç durant la vellesa que durant la joventut. Els sentiments

són menys actius i agitats i passen a ser més passius i serens. Aquestes combinacions entre els sentiments i les emocions proporcionen pau, calma i satisfacció després d'haver superat les dificultats de tota una vida.

Tot i que sembla un tòpic, la realitat és que envellir no equival a emmalaltir, ni la vellesa és una malaltia. L'envelliment és una constant de guanys i pèrdues durant tota la vida, i així és com ens desenvolupem com a persones. Aquest desenvolupament no es frena mai i ens forma i ens fa créixer fins a la mort.

L'EXPERIÈNCIA ÉS UN GRAU

Al llarg de tants anys de vida hem pres milers de decisions, a vegades encertades i a vegades no, però això ha fet que aprenguem algunes coses importants que encara no ha après la gent jove:

- Experiència: els èxits i els fracassos del passat són normalment la base d'una decisió futura encertada.
- Bon judici: el sentit comú i la maduresa aconseguits amb el pas dels anys són els millors aliats.
- Amplitud en el pensament: tot el que ha passat durant la vida fa veure que no hi ha una única manera de veure les coses.

"Con el crepúsculo y la puesta del sol,
el día y la vida envejecen
y abre espacios para todo aquello
que a uno le ha alegrado un día o una vida entera"
Dahlke.

Edició:

Fundació
Emma

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE LA BARONAL VILA
DE SANT JOAN DE LES ABADESSES

El nostre agraïment a les persones i entitats que han col·laborat desinteressadament en aquesta edició.

Revisió lingüística:

Servei Comarcal de Català del Ripollès.

Editorial

Benvolguts veïns i veïnes de Sant Joan,

Arriben les festes de Nadal, dates assenyalades i familiars, dies de records i retrobaments, i la Fundació Emma, com va essent habitual en els darrers anys, us fa arribar el present butlletí informatiu amb la voluntat de compartir amb vosaltres els fets més destacables del dia a dia de la nostra residència municipal.

Com sempre, aquesta revista ha estat possible gràcies al treball dels professionals, els residents i els seus familiars. Per tant, a dins hi trobareu el resultat de l'esforç de tot aquest equip humà, compromès i amb la garantia que les famílies amb gent gran a càrrec puguin gaudir d'un servei de confiança i que les persones ateses se sentin a gust i còmodes.

En aquest sentit, cal destacar el dinamisme del treball desenvolupat per tots els professionals conjuntament amb la seva directora, a qui voldria felicitar pel naixement del seu segon fill. Com deia, gràcies a un bon treball en equip hem continuat assolint el nostre objectiu d'aconseguir un servei digne, adequat, professional, però alhora d'ambient acollidor per a aquells que l'utilitzen.

Com a president de la Fundació Emma, em sento orgullós d'estar al capdavant d'una entitat que en els últims anys ha fet un important esforç en la millora de l'atenció a les persones usuàries del servei, atenció que es veu millorada quan es compta amb uns espais i unes instal·lacions adequades per a fer-ho. Un any més, les inversions a la Fundació Emma no s'han aturat. S'han reformat habitacions i s'han condicionat els accessos a les diferents plantes. D'aquesta forma, gràcies a les aportacions dels Fons Estatals d'Inversió Local (subvenció directa de l'Estat), a poc a poc s'acompleix la voluntat del Patronat de la Fundació Emma d'anar millorant continuament l'edifici. En aquesta tasca han col·laborat activament tant la Regidoria de Serveis Socials com de la de Governació de l'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses.

D'altra banda, és també motiu de satisfacció el dinamisme de què gaudeix la Fundació, ja que són diverses les activitats que s'han dut a terme al llarg de l'any. Moltes les trobareu explicades en les pàgines que segueixen, i certament fa goig comprovar com la gent gran de la Fundació participa en les festes populars del poble.

Aprofito per donar les gràcies a les famílies que no només ens fan confiança, sinó que també participen activament en el dia a dia de la Fundació i, per tant, en el dia a dia del poble.

Moltes gràcies a tothom per fer-ho possible i molt bones festes nadalenques!

Ramon Roqué i Riu
Alcalde i President de la Fundació Emma.

Sant Joan de les Abadesses, desembre 2010

Parlem amb la Soledad Zafon

Ma. José Rodríguez. Treballadora Social

Si comencem dient que va néixer a Ogassa un dia 30, d'un mes d'octubre, de l'any 1930, segurament molts de vosaltres no sabreu de qui parlem. Però si comencem explicant que tot i tenir 80 anys és la petita de la casa, segur que ara sí que tots us imaginareu que parlem de la nostra Soledat Zafón Vives, que encara que petita d'estatura no ho és tant de caràcter i de personalitat.

La Sole, com a nosaltres familiarment ens agrada anomenar-la, va néixer ara fa 80 anys a la casa gran del carrer de Sant Joan, al seu poble estimat i mai oblidat, Ogassa. Quan parla d'Ogassa els ulls expressen el desig i l'enyorança d'aquell poble que, tot i que un dia va haver de deixar per venir a viure a Sant Joan de les Abadesses, encara avui el sent com a seu i encara avui sent l'estima de la terra que l'ha vist créixer com a dona. De pare miner i mare treballadora de la colònia de pagès, és la segona de tres germans.

Ens diu, orgullosa, que els seus gens l'apropen més a la seva besàvia, que era petita d'estatura, neta i polida com ella, qualitats que expressa amb gran orgull i satisfacció, i que també les sent com a pròpies.

De petita va anar a l'escola al Prat del Pinter, fins a 14 anys. Aquell temps va ser una època de bons records i d'aprenentatges que ella rememora amb nostàlgia. Entre les emocions pròpies d'aquells que recorda com a bons moments, riu i explica que en aquella època no era com ara, "sinó que els nens i les nenes anaven a estudiar en classes separades, no es

barrejaven". Després de l'escola, a les tardes li agradava venir a Sant Joan de les Abadesses a aprendre a brodar i cosir. Sempre havia estat una persona molt treballadora, diu orgullosa.

Començà a treballar aviat, de molt joveneta a ca l'Espona, i a ajudar a les tasques de la casa. Ui, encara es recorda dels menjars que preparava amb la mare, aquelles gallines i porcs criats a casa i cuinats com ara ja no es fan. Quins records...!

Però com que no tot era feina, també sabia passar-ho bé amb les seves amigues al ball que de tant en tant es feia a la cooperativa. Vaja,

Els pares de la "Sole" asseguts al pedris de casa i una fotografia de la Sole, encara soltera, amb el seu germà.

La "Sole" amb en Ramon, el seu marit. Un dia qualsevol i en una celebració.

amb les amigues i els mossos, que segons ella, sempre li anaven al darrere. No anava mai a un ball que no hi hagués algú que no la volgués treure a ballar: un vals, un tango o un pericón, ella sempre sortia a la pista en bona companyia. Va ser així com un dia al ball va conèixer un mosso, també miner com el seu pare, que es deia Ramon. En Ramon no va provocar un gran impacte en la nostra Soledat, tot i que a ell li va faltar temps per enlluernar-se amb ella. Poc temps després de conèixer-la, ell tenia molt clar que la nostra Sole era la dona amb la qual ell volia passar la resta de la seva vida, la volia com a dona i com a companya. En diverses ocasions ell es va atrevir a proposar-li matrimoni, però ella el va rebutjar sempre sense pensar-s'ho gaire. Per què ho va fer? Doncs, bé, segons ens explica ella mateixa, no es volia casar ni amb ell ni amb ningú, així de clar. I com que no es volia casar es va resistir un quant temps, fins que al final, un dia es va adonar que el "no" s'havia transformat en un "sí, ho vull". Tenia aleshores 30 anys.

Es van casar i van viure uns quants anys de felicitat, fins que en Ramon va morir, ara

fa ja alguns anys. Aleshores les coses van canviar molt. Ella va quedar sola, ja era gran i la seva salut requeria

atencions específiques que la Fundació Emma va oferir-li, i ella les va acceptar de bon grat.

Ara fa 11 anys que és amb nosaltres i està contenta de la decisió que va prendre; sap que va fer el que havia de fer. Ara, quan mira enrere, s'adona que se sent orgullosa de ser com és i de la vida que ha portat. Segurament si tornés a néixer tornaria a ser com és.

Les trobades en els casaments han estat l'eix de les relacions familiars i l'intercanvi de generacions ben diverses. Ogassa, però, sovint, les ha presidit.

L'opinió de l'especialista

Jaume Agustí Parareda. Metge de capçalera i metge de la Fundació Emma

Atenció sanitària en residències de gent gran... Atenció primària, o assistència independent?

La població de gent gran augmenta i segurament seguirà augmentant, especialment la població de més de 80 anys, els molt grans, i segurament encara ho farà mes.

La dependència i les malalties invalidants estan lligades a l'edat. La població de possibles cuidadors familiars cada vegada és més petita. En conseqüència, la solitud dels més grans cada vegada es més gran i més freqüent, amb molta incidència de falta d'autonomia, d'incapacitats i de malalties cròniques en fases avançades. Es treballa en dues línies principals: suport als ancians i a les seves famílies per poder restar el màxim de temps al domicili, i la creació i reconversió de places de persones vàlides en places d'assistides, en les residències geriàtriques.

Sembla evident que l'àrea sanitària cada vegada serà més determinant i necessària en les residències i en els criteris de qualitat que aquestes han de complir. Però, qui ha de ser el responsable mèdic, especialment en les residències petites i mitjanes? Un especialista en geriatria semblaria la persona idònia, ja que la majoria de residents són d'edat avançada i fràgils, però té l'inconvenient de ser un recurs poc rendible, ja que les residències mitjanes o petites no es poden pagar aquest professional. Actualment cada vegada som més els generalistes orientats a la geriatria els que, cada cop amb més qualitat, ens responsabilitzem de l'assistència sanitària en aquestes residències.

Han de ser aquests professionals contractats per les residències? Potser a temps parcial i com a complement dels contractes pels serveis públics de sanitat i, per tant, a banda... En nombroses ocasions ens trobem amb les més estranyes contradiccions que perjudiquen l'atenció a l'avi malalt. Si és un metge fora dels serveis públics té molt limitats els recursos

diagnòstics: analítiques, radiografies, capacitat de derivació a especialitats, receptes oficials, material, i no parlem del transport sanitari... En el millor dels casos, la realitat obliga a una duplicació de l'assistència entre el metge de la residència i el d'atenció primària. Algú ha de fer les receptes del "seguro", o bé cal una delegació de competències del metge de capçalera envers el metge de la residència. El primer pot donar lloc a desacords en les actituds diagnòstiques i terapèutiques, perquè no se sap si receptarà prou genèrics per evitar problemes a l'altre. En el cas del segon, aquesta delegació pot incomplir moltes normes: l'enrarament de les relacions entre l'un i l'altre dificultaria la seva coordinació i l'atenció prestada.

Si les directrius dels governs continuen pel camí de la complementarietat, un metge geriatre o un de capçalera aniria unes hores setmanals a la residència, i aquesta li pagaria unes hores pel servei que ofereix, que servirien de complement al sou que se li paga. Cal dotar les residències de tots els recursos sanitaris que actualment tenen vetats i cal trobar la manera perquè estiguin al màxim de coordinats i relacionats amb els d'atenció primària.

D'altra banda, si analitzem els principis de l'atenció primària en aquest país, veiem que:

- L'atenció primària sobre la base dels principis d'igualtat i responsabilitat té un caràcter universal (és igual per a tots). Per què, doncs, les residències n'han de quedar al marge?

- L'atenció primària fa la seva tasca en un ambient comunitari i l'ideal és que la residència estigui com més integrada millor en aquesta comunitat; fins i tot es vol que el resident ingressi a la residència més propera al seu domicili. Per què l'atenció sanitària

ha de ser diferent i separada del sistema i de la comunitat?

- L'atenció primària ha de ser la porta d'entrada al sistema sanitari, l'eix fonamental de la coordinació entre els diferents nivells assistencials, i té la capacitat d'usar i activar tots els recursos socio-sanitaris en l'àrea que els correspon. Per què, doncs, s'ha de dificultar l'atenció amb més nivells i més trams horaris?

- El treball de l'atenció primària ha de ser multidisciplinari, amb integració dels serveis de promoció de la salut, prevenció, curació i rehabilitació. Igualment s'ha de fer a les residències, amb una diferència substancial, ja que cal coordinar-se amb més disciplines i, per tant, amb més serveis que els habituals: auxiliars, gerocultores, terapeutes ocupacionals, fisioterapeutes, podòlegs, infermeria especialitzada, etc. És que les persones grans als seus domicilis tenen menys necessitats? No seria bo per a tots els ciutadans que el professional de l'atenció primària tingués experiència en aquestes àrees i que aprengués a treballar coordinadament amb tots aquests professionals?

Tres qüestions, encara:

- La qualitat de l'atenció primària requereix més formació tècnica i organitzativa per als metges de les residències i posar aquesta formació a l'abast dels metges de capçalera, de manera que repercuteixi sobre tots els ciutadans.

- Hi ha una falta de recursos de l'atenció primària, especialment de temps, ja que la majoria de l'atenció primària està saturada.

- L'increment de recursos en despesa sanitària podria disminuir la participació econòmica de la residència.

Coneguem millor

Anna Pérez, responsable higienicosanitària i Anna escribà, Fisioterapeuta

CATERINA DESCAMPS

El teu millor record: Quan es va restaurar el molí per fer-hi un Restaurant.

Un lloc per perdre't: No l'he tingut mai, aquest pensament.

L'última cosa que fas abans d'anar a dormir: Resar.

Alguna cosa per la qual valgui la pena lluitar: Pels calés.

El teu color preferit: El blanc.

Una situació en què et sentis ridícula: Trobar-me en una festa amb molta gent mudada.

Una paraula: Maca.

Un o una cantant: Maria Callas.

Un moment de la teva vida: Quan vaig anar a viure amb la meva germana, el 1930, durant 10 anys.

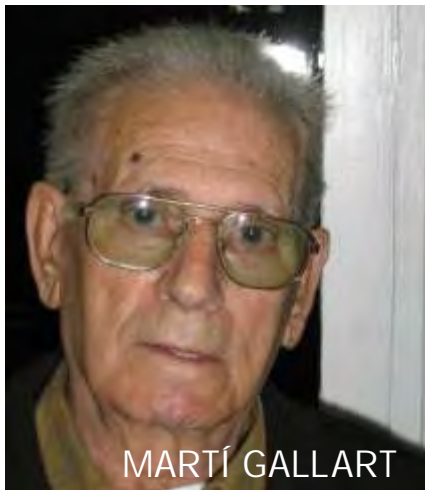
Un artista: Carmen Sevilla.

Un ball: El vals.

Una flor: Una rosa.

Una afició: Fer punt de creu.

Quan et diuen "Fundació Emma", què et ve al cap: Que hi estic mot bé i tinc una bona habitació. Què més vull!

MARTÍ GALLART

El teu millor record: el dia que em vaig casar.

Un lloc per perdre't: a Mallorca.

L'última cosa que fas abans de dormir: encomanar-me a Déu.

Alguna cosa per la qual valgui la pena lluitar: per un fill.

El teu color preferit: el verd.

Una situació on et sens ridícul: Em vaig sentir ridícul un cop, fa anys, al ball, quan una noia, de sobte, se'm va declarar.

Una paraula: l'amistat.

Un o una cantant: Nino Bravo.

Un moment de la teva vida: el moment que em van fer home...

Un artista: Clean Eastwood.

Un ball: un Fox Slow francès titulat Volverás.

Una flor: la rosa.

Una afició: pescar!

Quan et diuen "Fundació Emma", què et ve al cap: humanitat.

RECORDANT LA MEVA MARE PER JOSEP ROMA

Recordant la meva mare,
dedico aquesta humil poesia
a totes les mares.

Des que jo era molt petit,
estimava sempre molt
la meva marona;
per això la tendresa maternal
m'imposa poesia
perquè és plena d'amor
i gràcia divina.

Benaventurades les mares,
perquè vosaltres sou
la font fonamental
de la vida humana.

És tan sublim
l'essència de la maternitat
que arriba fins a les altures
de la divina majestat.

Del pare que us estima
i us mira amb tendresa, amor i bondat.

Les activitats

Recull d'activitats des del gener fins el juliol de 2010, on s'inclouen la festa de reis, el típic carnestoltes, la sortida de Sant Jordi i la trobada amb els nens de la guarderia que aquest any per primera vegada s'ha realitzat a l'escorxador. També la festa de Pasqua amb la tradicional cantada de caramelles, la festa de Sant Joan amb un dinar i costellada al jardí, els passeigs dels matins del mes de maig, el cafè i per últim, la sortida anyal que aquest any ha estat a Cantonigròs.

FESTA DE REIS

Com és tradicional els Reis de l'Orient van visitar la nostra Residència Emma amb obsequis per a tothom. La il·lusió i la màgia d'aquesta nit, que evoca records d'infants.

CELEBRACIÓ DEL REI CARNESTOLTES

Va estar una gran festassa, amb les disfresses de llapiç, tot amenitzat pel Duo Mellado que, com sempre, van alegrar i animar el gran ball de carnestoltes

Manel Anfruns, durant la vetllada va posar de manifest virtuosisme i destresa tècnica fent un concert amb l'acordió.

A la Festa del Carnestoltes també hi cap un acte literari: Pepe Rebollo i Paquita Bassaganya van obsequiar-nos amb un selecte recital de poesia.

La Coral Emma realitzà el seu segon concert de cant.

SANT JORDI

Aquest any s'ha realitzat per primera vegada "La parada de St. Jordi". Destacar la col·laboració i l'ambient que es va viure a la residència durant els mesos de preparació. Tothom: avis, els que més, treballadors, voluntàries... tots treballant, aportant idees i manualitats. El 23 d'abril al passeig, va alçar-se una magnífica parada al costat d'altres. Totes amb el mateix objectiu: fer viure a amb intensitat la festa de la rosa, la celebració del patró de Catalunya. Nosaltres, a més reforçant, el sentiment d'autoestima, donant resposta lúdica al temps lliure i participant com un col·lectiu més. Un col·lectiu entusiasta i actiu. Creiem que ho varem aconseguir. Cal agrair a totes les persones que van col·laborar, comprant o reforçant aquesta iniciativa.

Confecció d'objectes i flors i parada al Passeig

Els nens i nenes escolten contes, enguany a la sala de l'antic escorçador.

Concert coral dels Jubilats i pensionistes.

FESTA DEL VOLUNTARIAT

La panera d'obsequis per les voluntàries. Aspecte de l'acte i vista de la projecció.

ARRIBA LA PASQUÀ

La Coral de Jubilats i pensionistes va oferir-nos un escollit repertori de concert. Van cantar-se, també, les tradicionals caramelles. Per la primavera cal preparar les flors que adornaran el nostre jardí.

CAMPIONAT DE BITLLES

El podium dels campions: Pepe Rebollo va ser el tercer classificat. Podem veure diferents fases d'una renyida competició.

FESTA DE SANT JOAN

Fent les costelles a la brasa i l'àpat del jardí. Recital còmic "Que et cases cisquet?" per la Paquita Bassaganya i Jordi Arrey. Després es realitzà una cantada d'havaneres de "Les veus del Ter", a la plaça Pompeu Fabra.

LES SORTIDES DE MAIG

En el transcurs del mes van visitar-se el Palau de l'Abadia i l'ermita de Sant Antoni.

CAFÈ DELS DIMECRES

Cafè al Metro, a l'ombra dels arbres.

EXCURSIÓ A CANTONIGRÒS

La gran sortida de l'any. Esperada amb molta il·lusió. Una petita aventura per residents i acompanyants. Vàries instantànies de l'excursió: la foto de tot el grup, l'aperitiu a la terrassa i les taules de l'hora de l'àpat.

Voluntariat de la Fundació Emma

El grup de voluntàries

A Sant Joan de les Abadesses, des de fa molts anys, hi tenim un centre d'atenció a les persones grans (actualment, Residència Emma), on sempre han tingut cura d'aquestes persones. Abans, aquesta residència la portava una orde religiosa, i d'uns anys ençà és la Fundació Privada Municipal Emma.

Amb el pas dels anys, en aquesta casa hi han fet estada molts amics, veïns i familiars, i això vol dir que aquest centre és com si fos la continuació de la casa de moltes persones del poble, i també de fora del poble.

Als pobles petits, quan comencem a anar a l'escola és quan fem els primers amics. Aquesta amistat continua a l'adolescència i més endavant, quan ets jove; segueix quan ets adult i treballes, i continua quan ja ets gran i arribes a la jubilació. És per això que als santjoanins no ens fa estrany passar per la residència a fer una visita a les persones que hi estan ingressades, o anar-hi a fer algun treball de voluntariat. Moltes vegades la visita és només per fer-los cantines, ja que això ells ho agraeixen molt. La tasca del voluntariat és solament la que pot fer una persona amiga, però com que la nostra amistat amb la

Voluntàries el dia de celebració del voluntariat mirant la projecció de vídeo.

majoria d'aquestes persones és de tota la vida, això fa que si no hi anem també ens trobin a faltar. Després, quan la residència ens necessita, sap que sempre pot comptar amb nosaltres. Les persones que porten la direcció de la residència tenen un personal extraordinari que els cuida i els amanyaga com si fossin familiars seus. Si ja quan ets jove t'agrada que et tinguin en compte, ningú sap com s'agraeix una abraçada quan ets gran.

Entre les persones que viuen a la residència hi ha la senyora Lluïsa Costa, que ja té 103 anys. La senyora Lluïsa era molt amiga de la majoria de mares de moltes

persones que per una raó o una altra visitem la residència. No es poden oblidar persones com ella, i altres amb les quals havíem compartit festes i ens trobàvem cada dia pel carrer, i ens donàvem el bon dia. És per això que per a nosaltres, els que fem voluntariat, homes i dones, fer-ne és com la continuació de la vida que hem fet sempre les persones del poble.

En nom de tot el voluntariat, una abraçada molt forta per a totes les nostres amigues i amics de la residència, i a totes les persones que hi treballen, que amb el seu esforç fan que la residència tingui el prestigi que té. Felicitats, de part del grup!

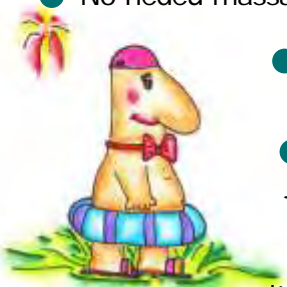
Un bon consell: anem a nedar!

Anna Escribà. Fisioterapeuta de la Fundació Emma

Tots sabem que nedar ens ajuda a mobilitzar totes les parts del cos. Sobretot és molt favorable en persones que pateixen algun tipus de desgast.

Aquí us proposem uns bons consells:

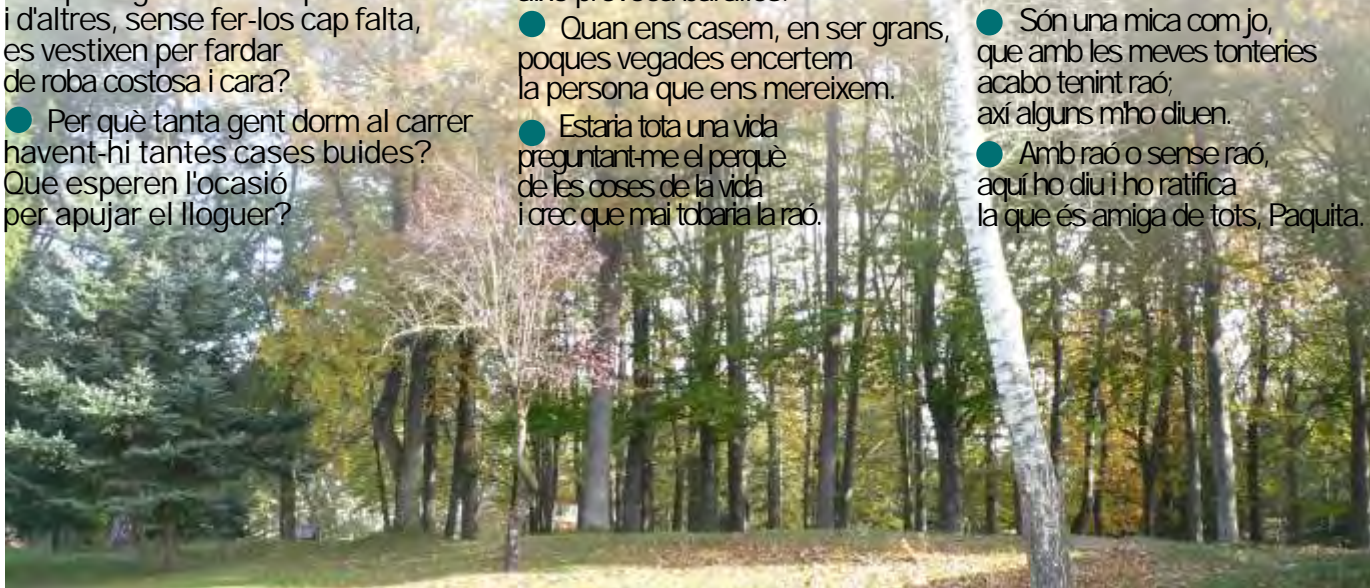
- No nedeu massa estona seguint estils de natació. És preferible nedar d'esquena.
- És recomanable fer servir flotadors per no haver de fer un esforç tan intens.
- Aproveiteu que sou a l'aigua per fer exercicis, ja que l'aigua resisteix el moviment del cos i així millora la seva tonicitat.
- L'aigua de mar té una riquesa mineral molt important que afavoreix el nostre cos i alhora, si està tranquil·la, ens permet flotar amb més facilitat i sense cansar-nos tant.

Pensaments

Per Paquita Bassaganya. Resident de la Fundació Emma

- He sortit al jardí de casa i queien fulles a grapat, el terra quedava encatifat i els arbres molt despullats.
- Com pot ser o per què els arbres es despullen quan fa el fred més fort? I per què a l'estiu es vesteixen si no els fa cap falta?
- Tal com jo ho entenc tot va al revés de com hauria de ser: per què són rics els que no treballen i per què els que treballen són pobres?
- Per què alguns tenen tanta sort i d'altres tota la vida l'esperen? Per què alguns van despullats i d'altres, sense fer-los cap falta, es vestixen per fardar de roba costosa i cara?
- Per què tanta gent dorm al carrer havent-hi tantes cases buides? Que esperen l'ocasió per pujar el lloguer?
- De petits volem ser grans; quan som grans volem ser petits. Si som noies volem ser nois; si ens barallem volem la raó, i si som tontos volem ser llestos sense aprendre cap lliçó.
- Tots els pares estimem, però entre amics els critiquem i sempre, crec jo, ho fem per fer el "maco" i no per tenir raó.
- En qüestió d'amors (quan ja som més grandets) tots voldríem ser els més guapos i les més guapes i no ser per què carai això provoca baralles.
- Quan ens casem, en ser grans, poques vegades encertem la persona que ens mereixem.
- Estaria tota una vida preguntant-me el perquè de les coses de la vida i crec que mai trobaria la raó.
- Deixaré així les coses perquè si sempre em pregunto el perquè de cada cosa, tot això acabaria tomant-me una miqueta més boja.
- I perdoneu que aquí ho expliqui però no podia deixar sense escriure el que a mi se m'ha acudit.
- Tomo a demanar perdó pel temps que heu perdut. Per compensar-vos us faig a tots un petó en senyal del greu que em sap d'haver-vos molestat, amb aquestes coses tan ximples.
- Són una mica com jo, que amb les meves tonteries acabo tenint raó; així alguns m'ho diuen.
- Amb raó o sense raó, aquí ho diu i ho ratifica la que és amiga de tots, Paquita.

Cada any aprofitem les pàgines d'aquesta revista per fer un reconeixement públic de la tasca que fan les voluntàries a la Fundació Emma. Enguany volem fer una menció especial d'una de les voluntàries més estimades per tots nosaltres, la senyora Dolors Planas, qui ens va deixar el passat 25 de novembre.

La senyora Dolors va col·laborar amb nosaltres fins a l'últim moment, i va donar als nostres avis tendresa, amor i companyia. Amb la humilitat que la caracteritzava, es va guanyar l'estima i el respecte de tothom: avis, famílies i personal de la residència. Nosaltres només podem tenir cap a ella paraules d'agraïment, per la seva implicació incondicional i impecable, pel seu esforç per ser-hi sempre quan l'hem necessitat, per la seva tendresa quan ens parlava, per la seva mirada, les seves mostres d'afecte i de respecte cap als més grans.

Ara, des de la tristesa que provoca la pèrdua d'una persona estimada, li dediquem aquestes paraules que potser arriben tard, perquè hauria estat millor dir-les-hi personalment, però també sabem i estem segurs que des del seu cel ens està veient i continuarà vetllant perquè les persones que viuen a la nostra residència tinguin moments d'esperança i felicitat.

Dolors, gràcies per tot!